

[Justitsministeren]

med den udvikling, der sker i verden omkring os, og også giver mulighed for at tage de udfordringer op, som vi må forvente på dette område i de kommende år.

Flere har nævnt udviklingen i Europa, og dér er jeg enig i, at vi ud over at se på de udfordringer, der møder den danske udlændingelov, også bør se på den større europæiske sammenhæng; men der viser sig for os et billede, hvor antallet af asylansøgere i det samlede Europa gennem de seneste år har været meget stærkt stigende, og hvor det opholdsgrundlag, hvorpå der søges, til gengæld er blevet meget mere uklart, hvilket jo også fremgår af de godkendelsesprocenter, vi kender, både her i landet og i andre af de vesteuropæiske lande.

Derfor kan vi også konstatere, at færre og færre opfylder betingelserne, også i den danske udlændingelov, for at få permanent ophold i Danmark. Anerkendelsesprocenten er faldet markant igennem de seneste år fra en 70-80 til ca. 50 eller derunder. Udlændingeloven bygger på det indvandringsstop, som har været gældende her i landet siden 1973, og det foreslår vi heller ikke ændret på i det lovforslag, der her er til behandling.

En af de ting, som en række af ordførerne har været inde på, også fru Dorte Bennedsen, var, at lovforslaget har været efterspurgt i den forstand, at vi længe har diskuteret udlændingelovgivning, og at det først er nu, regeringen har fremsat sit lovforslag. Det har jeg tidligere redegjort for. Hr. Arne Melchior og andre har spurgt om det her i Folketinget, og jeg har peget på, at vi har valgt en fremgangsmåde og en arbejdsform, som jeg synes, også når jeg tager debatten i dag til indtægt, har vist sig at være rigtig, nemlig først fremlæggelse af en grundig analyse, en masse faktuelle oplysninger, en debat herom og så fremsættelse af et lovforslag, der ud over at tage udgangspunkt i den redegørelse, jeg fremkom med, selvfølgelig også bygger på en række af de politiske konstateringer, jeg tog til mig efter redegørelsesdebatten.

Fru Dorte Bennedsen efterlyste to ting i lovforslaget. Den ene var spørgsmålet om en repatrieringsordning, som regeringen har erklæret sig positiv over for i en egentlig lovfæstelse. Det vil i givet fald være i socialministerens regi.

Det andet, fru Dorte Bennedsen efterlyste, var spørgsmålet om midlertidigt asyl, som har været inde i drøftelserne tidligere. Det er ikke med af den enkle grund, at det er et utroligt kompliceret spørgsmål, som efter min opfattelse kræver dyberegående overvejelser, inden man træffer beslutning herom. Lad mig bare pege på nogle af de centrale spørgsmål, der vil være i den forbindelse. Hvis man giver en midlertidig opholdstilladelse i Danmark, kan man så afskære de pågældende fra at søge ind i en egentlig asylprocedure? Et andet spørgsmål er: Hvem skal i givet fald træffe beslutning herom, uden at der foretages nogen vurdering af Flygtningenævnet eller tilsvarende? Er det så ministeren, der skal træffe afgørelse om, at nu har forholdene ændret sig på en sådan måde, at der kan ske tilbagesendelse af måske et meget stort antal mennesker? Hvordan i forhold til integrationsprocessen? Hvis vi forestiller os en krigssituation eller en borgerkrig, hvor folk har været her på en midlertidig opholdstilladelse – sådan en, kan man sige, helt tredje kategori af flygtningestatus – hvor længe skal det så vare, før man må gå ind i en asylprocedure? Altså kort sagt – jeg skal ikke tage hul på diskussionen her i dag, for det er som sagt ikke med i lovforslaget – der er mange vigtige principielle spørgsmål, som må afklares i den forbindelse, og det vil jeg være indstillet på, men det er bare ikke noget, vi løser hurtigt med en snuptagsløsning i forbindelse med behandlingen af dette lovforslag.

Spørgsmålet om sagsbehandlingstiden – fru Dorte Bennedsen var også inde på det – har jo i øvrigt været et af de meget centrale emner i dagens debat. Sagsbehandlingstiden i udlændingesager er efter min opfattelse et af de punkter, som vi godt kunne være enige om at sætte ind over for og det af to grunde, både de menneskelige, som alle har fremhævet, og de økonomiske. Det må være et ønskeligt mål, at den samlede sagsbehandlingstid i asylsagerne søges nedbragt mest muligt.

Som jeg nævnte det i en kort bemærkning tidligere på dagen til fru Dorte Bennedsen, betragter vi ikke den målsætning, der nu er opstillet, på 9 måneder som det, der bør være det endelige. Inden for de rammer, vi kender i dag, altså med de samme niveauer, der behandler sagerne, og som jo også ligger til grund i dette lovforslag, vil jeg sige, at en gennemsnitsbe-